

BRIGHT
LIGHTS
&
SUMMER
NIGHTS

SZIKRÁZÓ FÉNYEK

BRIGHT
LIGHTS
&
SUMMER
NIGHTS

SZIKRÁZÓ FÉNYEK

KAT SINGLETON

KOSSUTH KIADÓ

A fordítás alapja:
Kat Singleton: *Bright Lights & Summer Nights*
First published in 2024 by Kat Singleton

Fordította
Gruber Katalin

Szerkesztette
Kónya Orsolya

Borítóterv
Ashlee O'Brien with Ashes & Vellichor

ISBN 978-963-636-649-0

Minden jog fenntartva

Copyright © Kat Singleton 2024
Hungarian edition © Kossuth Kiadó 2026
Hungarian translation © Gruber Katalin 2026

A csajoknak, akik még mindig próbálják megfejteni az életet. Néha egy kicsit el kell tévednünk, hogy megtaláljuk önmagunkat. Remélem, ti is megtaláljátok a mocskos szájú milliárdosotokat.

Addig is érezzétek jól magatokat Preston Rhodesszal!

Lejátszási lista

When Emma Falls in Love – Taylor Swift

Stolen – Dashboard Confessional

Peace – Taylor Swift

Summer Love – One Direction

The Prophecy – Taylor Swift

Mess is Mine – Vance Joy

Espresso – Sabrina Carpenter

The Alchemy – Taylor Swift

Confident – We Three, M Humlie, B Zimmerman

Sex – EDEN

So High School – Taylor Swift

Paradise – Bazzi

National Anthem – Lana Del Rey

Daydreamin' – Ariana Grande

Sun to Me – Zach Bryan

Best Friends – 5 Seconds of Summer

Someone to You – BANNERS

A szerző megjegyzése

A *Szikrázó fények* egy olyan sportrománc, amelyben a gazdagság, a sport, az álkapcsolat és a viszonylag nagy kor különbség áll a középpontban. Évődéssel, édes pillanatokkal és arcpirító jelenetekkel teli történet. Remélem, ti is annyira szeretitek majd Emmát és Prestont, mint én. Ez a *Fekete nyakkendők*-sorozat harmadik, és egyben utolsó kötete, amely önmagában is olvasható, mégis összefügg az előző részekkel.

A *Szikrázó fények* felnőtt tartalmat is hordoz, ami nem minden olvasó számára elfogadható.

1.

Emma

– MONDANÁM, HOGY MEG VAGYOK DÖBBENVE, DE IGAZÁBÓL EGYÁLTALÁN NEM LEP MEG – jelenti ki összehúzott szemmel Winnie, a legjobb barátnőm, aki az asztal túloldalán ül.

Fintorogva próbálom eldönteni, hogy sértőnek találom-e a megjegyzését.

– Figyelj! Tudom, hogy a múltam nem éppen a legfényesebb, ha a munkáról van szó, de ez még az előzőeknél is borzalmasabb volt. A főnököm közel járt a hatvanhoz, és állandóan arra kért, hogy végezzek egy kis *magánjellegű* munkát otthon nála. – Nagyot kortyolok a jegeskávémből, eszembe jut, milyen hátborzongató pillantásokat vetett rám folyton. – A magánjellegű munka az otthonában nem lehet valami jó, Winnie.

Megvonja a vállát, aztán bólint, most fogja fel, hogy igazam van.

– Utánanézhettek, hogy tudunk-e adni neked valamit a Bishop–Moore-nál – ajánlja fel. Tudom, hogy csak kedves akar lenni, ezért ajánl munkát a szállodaláncnál, amit a férjével, Archer Moore-ral vezet. De a legkevesbé sem szeretnék megint olyan helyen dolgozni, ami nem igazán érdekelt.

Egy nyögéssel hátradőlök a párnázott széken az elegáns étteremben, ahová Winnie hívott meg.

– Kedves tőled, Winnie, de azt hiszem, inkább ki kéne találnom, mit kezdjek az életemmel, ahelyett, hogy egyik munkahelyről ugrándozom a másikra – sóhajtok fel. Bár csak ne éreznék úgy a barátaim, hogy munkát kell ajánlaniuk nekem.

– Talán csak egy kis szünetre lenne szükséged. Hátradőlhetnél, hogy átgondold, mit akarsz csinálni. Tekintsd évhalasztásnak. Csak egy kicsit később veszed ki, mint mások.

Megrázom a fejem. Tudom, hogy jót akar, mert Winnie-ben nincs semmi rosszindulat. Valószínűleg ő a legkedvesebb ember, akivel valaha találkoztam. Attól még fájnak a szavai, mert már unom, hogy én vagyok az egyetlen a baráti körben, akinek fogalma sincs, mit kezdjen az életével. Winnie hozzám Archert hozta, és együtt egy egész birodalmat hoztak létre. Margo hozzám Beckhant hozta, és ők ketten igen befolyásos páros lettek. Beckham a kiberbiztonsággal foglalkozó cégét vezeti, Margo pedig az egyik legkeresettebb művész napjainkban. Aztán ott van még Camden, aki szinte a bátyám. Még ő is állásajánlatokkal bombáz, hogy dolgozzak a galériájában, én, akit nem lenne szabad drága műtárgyak közelébe engedni. Camden párja, Pippa mostanra az egyik legjobb barátom lett. Még ő is megpróbált meggyőzni, hogy költözzek Coloradóba, és legyenek a segítségére a pékségében.

– Olyan, mintha a főiskola utáni *egész* életem egy halasztott év lenne. Követtelek téged és Margót Kaliforniába. Aztán vissza New Yorkba. Nem csinállok mást, csak

megyek utánatok. – Igyekszem, hogy ne hallatsszon a hangomon a szomorúság, de huszonöt éves vagyok, és úgy érzem, elvesztem. Nem akarok szálnalmasnak tűnni, de nehéz elkerülni, amikor mindenki más pontosan tudja, mit kezdjen az életével. Winnie szemébe nézve próbálok sokkal magabiztosabbnak látszani, mint amilyennek érzem magam. – Fogalmam sincs, mit kezdjek magammal, most, hogy már nem követhetlek titeket.

Winnie elgondolkodik, csak bámul rám azzal az arc kifejezéssel, amit már túl jól ismerek. Ő az egyetlen ember, aki mellett néma csendben sem érzem magam kényelmetlenül. Tudom, hogy amikor készen áll, beszélni fog. Lehet, hogy kell neki egy kis idő.

Végül megköszörüli a torkát, és gondosan kisimítja a fehér terítőt az asztalon.

– Miért nem lépsz le? Utazz el valahová! Mindig szívesen posztoltál a csajos utazásainkról. Csinálhatnál egy blogot arról, hogy megtalálod önmagad.

Tágra nyílt szemmel nézek rá, miközben gúnyosan felmordulok.

– *Egy*, a blogom már nincs meg, és *kettő*, nem fogok arra építeni egy blogot, hogy halványlila gőzöm sincs, mit kezdjek az életemmel. Elég szálnalmasan hangzik.

Legyint egyet, láthatóan hidegen hagyja, hogy elzárkózom az ötlete elől.

– Akkor felejtsük el a blogolást, de utazz el egy időre! Találd meg magad, és talán közben arra is rájössz, mit szeretnél csinálni. Tudom, nyálasan hangzik, de az élet *lehet* néha kicsit nyálas, Emma. Ha szeretnél, elmehetsz a hamptonsi házunkba. Már két hónap is eltelt azóta, hogy megvettük, de sok rendelésem volt várólistás, és csak

most fognak megérkezni a cuccok. Szívességet tennél, ha ott lennél, hogy átvedd a csomagokat.

– Ezzel bárkit megbízhatsz. Nem kell felajánlanod nekem csak azért, mert sajnálsz.

Megrázza a fejét.

– Nem megbízni akarlak ezzel. Ez nem egy munka. Csak egy hely, ahol meghúzhatod magad, amíg kitalálsz, mi legyen a következő lépésed.

A legjobb barátnőmre nézve elgondolkodom, hogy elfogadjam-e az ajánlatát. Most, hogy megint felmondtam, semmilyen kötelezettség sem köt New Yorkhoz. Elme-hetnék bárhová. A Hampton-vidék nem hangzik rosszul. Néhányszor jártam már ott a baráti társasággal, és hatalmas élmény volt. Biztos vagyok benne, hogy nyáron, a fő-szezonban még nagyobb móka lenne.

– Látom rajtad, hogy szeretnél igent mondani – érvel Winnie, és mosolyra húzódik a szája, mert tudja, hogy igaza van.

Bosszankodva előredőlök, és a könyökömet az asztalra támasztom.

– Felelőtlenség lenne részemről igent mondani. Nem kéne inkább új munka után néznem? Nem ezt csinálják a felnőtt emberek?

Winnie-n a sor, hogy indulatos legyen, amit nem látok tőle túl gyakran.

– Fenébe a felnőtt viselkedéssel, Em! Egy nyárról van szó. És egy lehetőségről, hogy rájössz, ki is vagy valójában. Saját magadat előtérbe helyezni talán a legfelnőttesebb dolog, amit valaha tettél.

Nevetve vonom fel a szemöldökömet.

– A házasság igazi filozófust csinált belőled? A fenébe is, Winnie, ez mélyenszántó volt.

Hozzám vágja a vászonszalvétáját, és zavarában elpirul.

– Csak próbálom megragadni a lényegét. Még fiatal vagy, és baromira jól nézel ki. Rengeteg idő van kitalálni, hogy mit kezdj az életeddel. Lehet, hogy a Hampton-vidéken töltött nyár olyan mértékben változtatja meg az életed, amire nem is számítottál.

Kis ideig hallgatok, komolyan elgondolkodom azon, amit mondott. Remélem, hogy igaza van. Mindig én voltam a vicces, szingli barátnő, aki egyik napról a másikra éli az életét. De most készen állok terveket készíteni, megállapodni, és rájönni, mivel akarok foglalkozni életem hátralevő részében.

Mindig is ijesztő volt számomra az *örökké* gondolata, de most, hogy a maga módján mindenki megtalálta a sajátját körülöttem, rájöttem, hogy talán én is ezt szeretném. Talán pontosan néhány Hamptonsban töltött hónapra van most szükségem.

2.

Emma

ERŐSEN MARKOLOM A BŐRÖNDÖM FOGANTYÚJÁT, és megállok Winnie hamptonsi házának felhajtóján. Felnézek az épületre. A szám megrándul, aztán széles mosoly terül szét az arcomon.

– Megteszi – motyogom az orrom alatt a nyári otthonomat szemlélve, amíg az Uber-sofőr félbe nem szakítja a gondolataimat.

– Bulit tart? – kérdezi, amikor átnyújtja a vászontáskát, benne három üveg borral.

Megvonom a vállam.

– Nekem lesz mind.

A férfi az egyik szemöldökét felvonva töprengő pillanattal végigmér.

A levegőt kifújva próbálom enyhíteni a kínos feszültséget.

– Ne ítéljen el, Simon. Ugye Simonnak hívják? – teszem hozzá aggódva, mert talán elvitettem a nevét.

– Igen, Simon vagyok. – Megfordul, hogy kivegye a maradék holmimat a kocs csomagtartójából.

Simon nem a legnagyobb rajongóm, amióta felvett a reptéren. Egy poggyásztól roskadozó csomagszállító kocsival vártam a járdán a fuvaromra. Már órákkal ezelőtt

meg kellett volna érkeznem Long Islandre, de mivel kétszer is módosították a járatomat, csak napnyugtára értem ide.

Nem fogom hagyni, hogy a kései érkezés és egy nyűgös sofőr kipukkasszák a boldogságbuborékomat. Van három üveg borom, amire túl sok pénzt költöttem, és egy nagy üres ház, ami csak rám vár. *Semmi* sem húzhatja keresztbe a számításaimat.

– Hallottam, hogy pazar partit rendeznek ma a Pembroke-ban – jegyzi meg, és nyögve leejti a bőröndömet a földre.

– Igazán? – kérdezem. Felkeltette a kíváncsiságomat. Többször is jártam a Pembroke Hillsben, az ország egyik legdrágább country klubjában, de sosem voltam egyedül. Szerintem be sem engednének, de biztosan jó móka lenne...

– Igen – feleli Simon. – A feleségem imád arról beszélni, hol rendeznek esténként mindenféle eseményeket, pedig ki nem tenné a lábát a házból, hogy elmenjen egyre.

– Nincs azzal semmi baj, ha az ember otthon marad – jelentem ki, és elveszem tőle az utolsó csomagomat. Arra nem gondoltam, hogy egyedül kell bevinnem az összeset a házba, de gondolom, túl nagy kérés lenne tőlem, hogy segítsen.

– Egyáltalán nincs – válaszolja. – De maga fiatal, el kéne járnia az ilyen menő partikra. Ha Tina, a feleségem itt lenne, ragaszkodna hozzá, hogy ott legyen.

Oldalra biccentem a fejem.

– Hosszú, utazással töltött nap volt ez a mai. Ráadásul nem vagyok meghívva.

Simon hangos puffanással csukja be a csomagtartót.
– Valami azt súgja, hogy majdcsak megoldja valahogy.
– Tekintete a hatalmas halom bőröndre siklik, amit még be kell cipelnem. – Esetleg legközelebb próbáljon meg kevesebbet csomagolni. – A kacsintása csak egy kicsit enyhít a megjegyzésén.

Talán tévedtem Simonnal kapcsolatban.

– Az nem az én stílusom – vágok vissza egy vállrándítással. Minden helyzetre kell megfelelő öltözék, és szerettem, ha van miből válogatni. Mindig is az a fajta ember voltam, aki több feladott poggyásszal utazik, és még így is fizet a túlsúlyért.

Simon a fejét csóválja.

– Legyen szép estéje. Vigyázzon magára!

Mielőtt válaszolhatnék, beszáll a kocsiba, és elhajt, magamra hagy engem és a bőröndgyűjteményemet.

* * *

Winnie:

Remélem, szerencsésen megérkeztél.

Jelentkezz, ha berendezkedtél!

Margo:

Em, Winnie így adja a tudtadra,
hogy aggódik érted.

Winnie:

Én? Aggódni? Soha ;)

Emma:

Egyfolytában aggódsz.

Megérkeztem, és éppen az első pohár bornál tartok. Még egyszer köszí, hogy segítesz a kapunyitási krízisemben, Win!

Winnie:

Szólj, ha szükséged van valamire.

Ne felejts el kimozdulni és jól érezni magad!

Margo:

Itt most Winnie ír egy hosszú üzenetet arról, hogyan találod meg magad...

Winnie:

Kitöröltem, amit eddig beírtam, csak azért, hogy bebizonyítsam, tévedsz.

A bort kortyolgatva bámulom a telefonomat, a következő üzenetüket várva. A barátaim nélkül kicsit üres ez a ház. Eddig mindig velük látogattam Hamptonsba.

Máskor Beck, Camden és Archer az étkezősarokban ülne, és valami unalmas üzleti dologról beszélgetnének, amire oda se figyelnék. Margo és Winnie lakberendezési magazinok fölé görnyedve tervezgetné a következő közös projektet. Pippa pedig vagy bort inna velem egyenesen az üvegből, vagy a konyhában sütné valami újat, és kényserítene minket, hogy kóstoljuk meg.

Mély levegőt véve, képernyővel lefelé teszem a telefont a pultra, próbálom elűzni a magány érzését. Azt hiszem, ezen a Hamptonsban töltött nyáron meg kell békélnem

a ténnyel, hogy egyedül élek, és ki kell derítenem, hogy ki vagyok. Semmi nem hasonlítható ahhoz, amikor az ember padlóra kerül, és rájön, hogy fogalma sincs arról, kicsoda, és mihez kezdjen az életével.

A telefonom megint rezegni kezd a pulton, de ott hagyom lefordítva. Talán úgy kellene kezdenem ezt az önismereti nyarat, hogy kevésbé támaszkodom a barátaimra. Winnie és Margo a legcsodásabb barátnők, akikről csak álmodhat az ember. A főiskolán találkoztunk, ahol nagy szükségem volt olyan emberekre, akik elfogadnak, és megmutatják, milyen, ha szeretnek és törődnek velem. Hagytam, hogy az ő döntéseik irányítsák az életemet. Követtem őket Los Angelesbe, aztán visszaköltöztem New Yorkba, amikor úgy döntöttek, hogy ideje hazamenniük.

Ezen a nyáron arra próbálok rájönni, hogy *én* hol szeretnék lenni, *ki* szeretnék lenni. Szeretném megtanulni szeretni magam. És ma akarom elkezdni.

A félig üres borosüvegre nézek, megragadom a nyakánál fogva, és a számhoz emelem. Néhány könnyed korty, és kiürítem az egészet.

– Ááá – sóhajtok fel, a kézfejemmel megtörlöm a számomat.

Felveszem a telefont a pultról, megnyitom a kamerát, és magam felé fordítom. Nem vagyok a legjobb formában, de lelkesnek érzem magam. Talán Winnie-nek igaza van, és dokumentálnom kéne a történeteket.

Idegesen kifújom a levegőt, és belemosolygok a kamerába.

– Ez lehet a legostobább dolog, amit életemben tettem – motyogom, és a fülem mögé tűnök egy szőke hajtincset.

– De az új dolgok pont arra valók, hogy kilépjünk a komfortzónánkból, nem igaz?

Egy pillanatra elhallgatok, választ várok, mire rájövök, hogy a képernyőhöz beszélek. Senki sem fog válaszolni. Nevetve csóválom meg a fejem.

– A nevem Emma, és kicsit szét vagyok esve. – Szünetet tartok, oldalra biccentett fejjel, egy pillanatra leveszem a szemem a kameráról. – Hát, jobban is, mint kicsit. Totál szét vagyok esve. De próbálom rendbe hozni az életem, és arra gondoltam, hogy dokumentálom a folyamatot. Ezeket a videókat egyfajta naplónak fogom használni. Így amikor majd visszatekintek, miután remélhetőleg rendbe tettem az életem, láthatom, milyen messzire jutottam.

A következő tíz percben az életemről és a nyári terveimről fecsegek. Sokkal nyíltabban beszélek, mint józanon tenném, de üdítő hangot adni a félelmeimnek, és szembenézni velük azáltal, hogy megfogalmazom, mit szeretnék megvalósítani, mielőtt elhagyom a Hampton-vidéket.

Mire a végére érek, könnyebbnek érzem magam, mint bármikor. Még mindig nem tudom, mit tartogat számomra a jövő, de most már legalább teszek érte valamit. Annyira jól érzem magam, hogy úgy döntök, végül csak elmegyek valahová. Hogy van-e sejtésem, hogy bejutok-e egyáltalán arra a menő partira? *Nincs*. De nem árthat, ha megpróbálom.

Készítek még egy videót, amiben a saját magamból álló közönségemnek elmondom, úgy döntöttem, elindulok, és majd beszámolok a fejleményekről. A pulton hagyom a telefont, és a szobába megyek, hogy összekészüljek.

Nem tudom, mit tartogat az este, de olyan ruhát akarok viselni, amiben átkozottul dögösnek érzem magam,

és ami azt a látszatot kelti, hogy egy olyan előkelő helyhez tartozom, mint a Pembroke Hills Country Club.

És pontosan tudom, hogy mit akarok felvenni.

A mai este egy fantasztikus – és remélhetőleg sorsfordító – nyár kezdete. Készen állok, hogy belevágjak.